

med deres lange Tylssjaler, og Bisserne tilbrølte ham deres Anerkendelse med rustne Halse. Og han gjorde intet for at standse Stormen. I en Menneskealder havde Folket vænnet sig til at hylde Friheden i hans Person, og han ønskede særlig i Øjeblikket ikke at bringe det ud af denne Vane.

Pastor Gaardbo var gaaet ned fra Tribunen umiddelbart efter, at han havde sluttet sin Tale. Han sad nu nede paa en Yderplads paa en af Bænkene foran Talerstolen. Han holdt sin Hat i Haanden men tog ikke Del i Leveraabene.

Endelig fik Forsamlingen jublet ud, og Enslev kunde faa Ørenlyd. Han begyndte med at meddele, at gamle Møller Jensen havde set sig nødsaget til at stille sit Folketingsmandat til Raadighed. Kresens frisindede Vælgere stod altsaa overfor den alvorlige Opgave at enes om en ny Repræsentant. Derpaa gav han et lille nænsomt udført Billede af den fra-traadte Folketingsmands politiske Personlighed, talte om hans stille Færden i Rigsdagen og fremhævede meget kraftigt hans Partitroskab, der i Virkeligheden ogsaa havde været Mandens eneste Fortjeneste.

Enslev holdt sig endnu rank, naar han stod paa en Talerstol, hans Bevægelser var hurtige, hans Tale fuld af Liv. I hans Stemme derimod mærkedes Alderdommen. Ude i de yderste Krese af For-